

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Kůchlerovou,
Ph.D., ve věci

žalobkyně a): **K. H.**

a
žalobce b): **nezl. O. H.**

oba zastoupeni obecnou zmocněnkyní V. B.
adresa pro doručování X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
odbor azylové a migrační politiky
oddělení mezinárodní ochrany Zastávka u Brna
sídlem Havířská 514, Zastávka

o žalobě proti nezákonnému zásahu žalovaného spočívajícímu ve vydání úředního
záznamu ze dne 28. 7. 2025, kterým bylo přerušeno řízení ve věci mezinárodní ochrany
žalobců vedené pod č. j. OAM-833/ZA-ZA11-2025,

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v tom, že dne 28. 7. 2025 přerušil řízení ve věci mezinárodní
ochrany vedené pod č. j. OAM-833/ZA-ZA11-2025, byl nezákonný.

- II. Žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobců a přikazuje se mu, aby obnovil stav před přerušением řízení ze dne 28. 7. 2025 ve věci mezinárodní ochrany vedené pod č. j. OAM-833/ZA-ZA11-2025.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalobcům se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Úředním záznamem o přerušení řízení ve věci mezinárodní ochrany dle § 6 odst. 5 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaných invazí vojsk Ruské federace (dále jen „zákon č. 65/2022 Sb.“), došlo k přerušení řízení ve věci žádosti žalobkyně a jejího nezletilého syna o udělení mezinárodní ochrany v České republice na dobu trvání dočasné ochrany, která jim měla být dne 13. 6. 2024 udělena v Polské republice.
2. Žalobkyně uvedený úřední záznam, který byl v souladu s § 6 odst. 5 zákona č. 65/2022 Sb. poznamenám do spisu, napadla žalobou proti rozhodnutí ve smyslu § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2025, č. j. 5 As 134/2024-25, oba žalobce poučil o tom, že jimi napadený akt (úřední záznam o přerušení řízení) není rozhodnutím ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., neboť se jím pouze upravuje vedení řízení. Žalobním typem, který s ohledem na skutkový a právní stav posuzované věci přichází v úvahu pro účel ochrany veřejných subjektivních práv žalobců, je žaloba na ochranu před nezákonným zásahem dle § 82 a násl. s. ř. s. S ohledem na uvedené žalobci následně upravili podanou žalobou.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě a ve vyjádření žalovaného

3. Žalobci uvedli, že výše specifikovaným aktem došlo k přerušení jejich řízení o udělení mezinárodní ochrany s tím, že důvodem tohoto přerušení je skutečnost, že oba požívají dočasné ochrany udělené jim Polskou republikou. Žalobci však dočasné ochrany v Polsku již nepožívají, neboť se jí vzdali a odcestovali zpět na Ukrajinu. Tam byla zejména žalobkyně a) vystavena domácímu násilí ze strany svého bývalého manžela, který jí a jejímu nezletilému synovi vyhrožoval. V této skutečnosti žalobci spatřovali důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalobci skutečnost, že se vzdali dočasné ochrany v Polské republice oznámili žalovanému, neboť podali návrh na pokračování v přerušném řízení o udělení mezinárodní ochrany, kde vysvětlili svou situaci a zejména to, že se vzdali dočasné ochrany v Polsku a odcestovali zpět na Ukrajinu. Žalovaný jim následně sdělil, že trvá na tom, že zde existují důvody pro přerušení řízení o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 6 odst. 5 zákona č. 65/2022 Sb., neboť z databáze EU zjistil, že žalobci jsou od 13. 6. 2024 do současnosti držiteli dočasné ochrany udělené v Polské republice.
4. Žalobci se závěry žalovaného nesouhlasili, a proto podali správní žalobu. Konzistentně tvrdili, že se dočasné ochrany udělené jim v Polsku vzdali před tím, než podali žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Proto navrhli, aby krajský soud určil, že postup žalovaného, spočívající v odmítnutí pokračovat v přerušném řízení o žádosti

žalobců o dělení mezinárodní ochrany podle § 6 odst. 5 zákona č. 65/2022 Sb., je nezákonným zásahem ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s. a aby krajský soud žalovanému přikázal pokračovat v porušování práv žalobců, a tudíž pokračoval v přerušeném řízení o jejich mezinárodní ochraně.

5. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout, neshledá-li krajský soud důvody pro její odmítnutí. Uvedl, že přerušení řízení je procesní povahy a žalovaný o žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany vůbec meritorně nerozhodoval. Řízení o udělení mezinárodní ochrany přerušil v souladu s § 6 odst. 5 zákona č. 65/2022 Sb. Zdůraznil, že v příslušné evidenci ověřil, že oběma žalobcům byla dne 13. 6. 2024 udělena dočasná ochrana v Polsku.

III. Jednání před krajským soudem

6. Dne 17. 12. 2025 proběhlo před krajským soudem v dané věci jednání, kterého se zúčastnila obecná zmocněnkyně žalobců a pověřený pracovník žalovaného. Obě strany setrvaly na svých dosavadních procesních stanoviscích.
7. Krajský soud se následně zabýval listinami, které k žalobě přiložili žalobci. Tyto byly v českém, polském a ukrajinském jazyce. Z vyjádření zmocněnkyně žalobců vyplynulo, co je obsahem listin v cizích jazycích, a co se těmito dokumenty strana žalující snaží prokázat. Listiny na č. l. 10-16 nájemní smlouva, na č. l. 17-20 informace v ukrajinském jazyce o domácím násilí na žalobcích, na č. l. 21 oprava předchozího dokumentu, na č. l. 22-26 zpráva v ukrajinském jazyce ohledně domácího násilí na žalobcích, na č. l. 27 zpráva v ukrajinském jazyce ohledně bezpečnostní situace na Ukrajině, na č. l. 46 potvrzení o spolupráci žalobců s organizací pro pomoc uprchlíkům a na č. l. 47 potvrzení o přijetí do školy nezletilého žalobce b), krajský soud zamítl pro nadbytečnost. Krajský soud v této souvislosti procesním stranám sdělil, že uvedené listiny jdou nad rámec nyní probíhajícího řízení. Jeho předmětem není relevantnost důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani způsob života žalobců na území České republiky.
8. Krajský soud však provedl důkaz listinou založenou na č. l. 9 soudního spisu, která byla vydána centrem služeb pro rodinné dávky v Polské republice. Uvedená listina byla žalobci do spisu založena v polském jazyce, krajský soud ji po jednání a vyjasnění si obsahu jednotlivých dokumentů plánoval nechat úředně přeložit. Překlad uvedené listiny však předložil žalovaný, zmocněnkyně žalobců s jeho čtením a přeloženým obsahem souhlasila. Z této listiny vyplynulo, že žalobkyně a) uvedené centrum informovala o tom, že již nebude žít v Polské republice, a tudíž jí byl odebrán příspěvek na dítě – žalobce b), který žalobkyně a) pobírala z titulu dočasné ochrany, která byla žalobcům v Polsku udělena.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud posoudil žalobci podanou žalobu a dospěl k závěru, že je důvodná.
10. Podle § 82 s. ř. s. platí, že *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
11. Podle § 6 odst. 5 zákona č. 65/2022 Sb., platí, že *podá-li cizinec, kterému je nebo byla udělena dočasná ochrana Českou republikou, nebo jde-li o cizince uvedeného v § 5 odst. 1 písm. c) nebo*

d), o státního příslušníka Ukrajiny, který je držitelem platného oprávnění k pobytu anebo o držitele víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území České republiky uděleného v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace, žádost o udělení mezinárodní ochrany nebo je-li v době podání žádosti o dočasnou ochranu vedeno řízení ve věci mezinárodní ochrany podle zákona o azylu, řízení ve věci mezinárodní ochrany se přerušuje po dobu zavedení dočasné ochrany; o tom se učiní záznam do spisu ve věci mezinárodní ochrany. Cizinec není v postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany, a to ani během soudního řízení.

12. Jak již bylo uvedeno shora, krajský soud dospěl nejprve k závěru, že úřední záznam o přerušení řízení o udělení mezinárodní ochrany vedeného k žádosti žalobců není rozhodnutím ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., neboť se jím pouze upravuje vedení řízení. V kontextu nyní projednávané věci však jde o akt vrchnostenské veřejné správy, který je způsobilý zasáhnout do práv žalobců, neboť v jeho důsledku neběží řízení o udělení mezinárodní ochrany v situaci, kdy zároveň žalobci tvrdí, že nejsou naplněny podmínky § 6 odst. 5 zákona č. 65/2022 Sb., neboť žalobci nejsou poživateli dočasné ochrany v Polsku.
13. Krajský soud v této souvislosti vyšel z dosavadních judikatorních závěrů Nejvyššího správního soudu ve skutkově a právně jiných věcech, dle jeho názoru jsou ale tam vyslovené závěry uplatnitelné i v nynější věci, neboť jen tak lze efektivně chránit práva žalobců v situaci kdy tvrdí, že nedisponují dočasnou ochranou v jiném členském státě Evropské unie.
14. Nejvyšší správní soud se již vyjádřil k tomu, jak má správní orgán postupovat za situace, kdy je podána žádost o udělení dočasné ochrany v České republice a daný žadatel již dříve požádal o udělení dočasné ochrany v jiném členském státě, či dočasnou ochranu v jiném členském státě požívá (k tomu viz. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2025, č. j. 5 Azs 148/2025-22, ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42). Tam řešené situace jsou podobné té nynější v tom, že v projednávané věci je rovněž spornou otázkou, zda žalobci jsou poživateli dočasné ochrany v Polské republice či už nikoli a posouzení této otázky má zásadní dopad na vedení jiného řízení. Tímto jiným řízením sice není řízení o udělení dočasné ochrany v České republice, nýbrž ochrany mezinárodní, uvedené však není z pohledu krajského soudu pro posouzení nynější věci relevantní. Jinými slovy, tento rozdíl dle názoru krajského soudu nezapovídá možnost aplikovat závěry plynoucí z výše specifikovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu.
15. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, bod 78, shrnul, že povinností správního orgánu je zabývat se tím, zda žadatel o dočasnou ochranu v České republice (nyní o mezinárodní ochranu, jejímuž projednání však brání údajně jinde poskytnutá dočasná ochrana), skutečně touto dočasnou ochranou disponuje či se jí vzdal. Žalovaný přitom musí okolnosti trvání této dočasné ochrany blíže zjišťovat; nemůže se spokojit pouze s údajem obsaženým v informačním systému členských států (Temporary Protection Platform) (k tomu viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 8. 2025, č. j. 15 A 89/2025-26).
16. Právě s tímto údajem se žalovaný jako s jediným spokojil. Žalobci přitom konzistentně tvrdili, že se této dočasné ochrany již vzdali. Je pravdou, že dokument, který osvědčuje tuto skutečnost (listina vydaná centrem služeb pro rodinné dávky v Polské republice, která byla u jednání krajského soudu provedena k důkazu), nebyla žalovanému předložena

v průběhu správního řízení. Žalovaný však mohl žalobce vyzvat k doložení jejich tvrzení, že již držiteli dočasné ochrany v Polské republice nejsou – zejména za situace, kdy s ohledem na tato svá tvrzení podali žádost o pokračování v žalovaném přerušném řízení o poskytnutí mezinárodní ochrany. K poučení žalobců v daném ohledu ostatně vybízí i Nejvyšší správní soud (k tomu srov. opětovně bod 78 jeho rozsudku ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42). Krajský soud k této listině přihlédl, neboť v nynějším typu soudního řízení nebyl vázán zjištěným skutkovým stavem ke dni vydání úředního záznamu o přerušení řízení o udělení mezinárodní ochrany (§ 81 odst. 1 s. ř. s.).

17. Žalovaný u jednání krajského soudu namítal, že listina, která byla provedena k důkazu, tedy zpráva z centra služeb pro rodinné dávky v Polské republice, řeší jen problematiku sociálních dávek a není „rozhodnutím“ o ukončení dočasné ochrany v Polsku. Žalobci měli v tomto směru doložit informaci od ministerstva vnitra nebo ministerstva zahraničí Polské republiky. S tímto argumentem žalovaného se však krajský soud neztotožňuje. Z listiny provedené k důkazu vyplývá, že žalobkyně a) oznámila ve vztahu k orgánu Polské republiky, že již nechce požívat dočasné ochrany, žít v Polské republice a pobírat tam jí vyplácené dávky na dítě. Daný dokument není „rozhodnutím“ o ukončení dočasné ochrany v Polsku, ale je minimálně velmi silnou indicií o tom, že žalobkyně a) se společně se svým nezletilým synem dočasné ochrany v Polsku chtěla vzdát. V této souvislosti jí lze jen těžko klást k tíži, že tak neučinila „procesně správným způsobem“, který je aprobován polskou právní úpravou či prostřednictvím k tomu příslušných orgánů Polské republiky. Pro účely nynějšího řízení je klíčové, že žalobkyně tvrdila, že zde nejsou důvody pro přerušení řízení o žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany, neboť již nepožívají dočasnou ochranu v Polsku a tuto skutečnost před správním orgánem konzistentně tvrdila. V řízení před soudem svá tvrzení doložila dokumentem (jeho pravost a obsah nebyl žalovaným sporován), ze kterého plyne, že orgánu Polské republiky oznámila, že v Polsku již žít nebude, vrací se na Ukrajinu a neplánuje ani dále pobírat příspěvek na žalobce b).
18. Úkolem žalovaného tak v souladu s výše uvedeným bude zabývat se tím, zda žalobci skutečně disponují dočasnou ochranou v Polské republice, neboť to je jediný důvod, pro který neprobíhá řízení o jejich žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Pokud žalovaný zjistí, že žalobci jsou skutečně stále držiteli dočasné ochrany v Polsku, vyzve je, aby sami učinili kroky ke vzdání se dočasné ochrany v jiném členském státě, resp. k jejímu ukončení a za tímto účelem stanoví žalobcům přiměřenou lhůtu a poskytne jim nezbytnou součinnost. Teprve pokud žalobci takové výzvě nevyhoví, může žalovaný řízení o mezinárodní ochraně žalobců přerušit s odkazem na § 6 odst. 5 zákona č. 65/2022 Sb. Pokud žalovaný zjistí, že žalobci nejsou držiteli dočasné ochrany v Polské republice, bude automaticky dál pokračovat v řízení o jejich žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany v České republice (pokud na ní žalobci budou trvat a nebudou žádat o poskytnutí dočasné ochrany v České republice).

V. Závěr a náklady řízení

19. S ohledem na výše uvedené krajský soud pod výrokem I. deklaroval, že zásah žalovaného byl nezákonný podle § 87 odst. 2 s. ř. s., a výrokem II. žalovanému zakázal pokračovat v porušování práv žalobců a přikázal mu, aby obnovil stav před přerušením řízení ze dne 28. 7. 2025 ve věci mezinárodní ochrany vedené pod č. j. OAM-833/ZA-ZA11-2025.
20. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které

důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci byli ve věci úspěšní, avšak v řízení náhradu účelně vynaložených nákladů nepožadovali. Byli zastoupeni zmocněnkyní, která rovněž žádné náklady řízení neúčtovala. Krajský soud proto rozhodl tak, že žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalobcům se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a odst. 1, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 18. prosince 2025

JUDr. Martina Kúchlerová, Ph.D. v. r.
samosoudkyně